

Svajonų
ROMANAI

Amžinai Tavo²

Neplanuotos vestuvės

ANDREA LAURENCE

Knygute.lt

Andrea Laurence

**NEPLANUOTOS
VESTUVĖS**

Keturių knygų serija
„Amžinai tavo“
Antra knyga

Versta iš Andrea Laurence,
Thirty Days to Win His Wife, 2015

© Andrea Laurence, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Ana Gorbatova, dizainas, 2017

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0277-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Prologas

- Norėtum iš čia ištrūkti?

Amelija Kenedi atsisuko ir pažvelgė į skaisčiai mėlynas geriausio draugo Tailerio Diksono akis. Akivaizdu, kad tai jis bus tas gelbėtojas.

- Taip, prašyčiau.

Mergina pakilo nuo stalo, įsikibo į ištiestą ranką ir laiminga nusekė iš pokylių salės, pėrėjo kazino kuo toliau nuo spindinčių Las Vegaso Strip bulvarų šviesų.

Jau vien įkvėpusi gaivaus dykumos oro pasijuto geriau. Ir kodėl galvojo, kad aukštosios mokyklos susitikimas jai patiks? Visa salė žmonių, kurių niekada nemėgo, piktdžiugiškai giriasi savo nepakartojamu gyvenimu.

Nors ir nerūpėjo, ką Tamė Ričardson – komandos šokėja ir šiaip išlepinta pasipūtėlė – nuveikė gyvenime, girdėdama, kaip ji puikuoja, Amelija kažkodėl nebe taip entuziastingai didžiavosi savo pasiekimais.

Tikrai labai juokinga. Ji yra kompanijos bendrasavininkė, jai labai sekasi, bet ant rankos trūksta vestuvinio žiedo, o telefone – pradėjusio vaikščioti kūdikio nuotraukų, todėl šiandien

Amelija tik eilinė mergaitė. Visa ši kelionė tik brangaus atostogų laiko švaistymas.

Nors ne visai: buvo verta važiuoti, kad pamatytų Tailerį. Nuo pat devintos klasės jie buvo geriausi draugai, bet pastaruoju metu abu buvo taip užsiėmę, kad susitikdavo tik kokį kartą per metus. O šis susitikimas – puiki proga.

Susikibę už rankų jiedu be jokio tikslo ėjo šaligatviu. Koks skirtumas, kur nueis. Sulig kiekvienu žingsniu toliau nuo susitikimo vietos Amelijos nuotaika gerėjo. Tai ir – jei tik ką nors reiškia linkstantys keliai – tekila padarė savo. Dėmesį patraukė žemas dundesys ir jie išėjo iš viešbučio pažiūrėti periodiškai išsiveržiančio ugnikalnio.

Jiedu atsirėmė į turėklus, Amelija padėjo galvą Taileriui ant peties ir palaimingai atsiduso. Ji tikrai pasiilgo jo. Kažkodėl būnant su Taileriu pasaulis imdavo atrodyti geresnis. Jo glėbyje jautėsi saugi ir viskas buvo lengva. To niekada nejausdavo su jokių kitų vyrų. Nors jiedu niekada nesusitikinėjo, Tailerio dėka Amelija kėlė aukštus reikalavimus vaikinams. Gal net pernelyg aukštus: juk ji tebėra vieniša.

– Geriau jautiesi? – paklausė draugas.

– Taip, dėkui. Tiesiog nebegalėjau ilgiau žiū-

rėti į vestuvių ir kūdikių nuotraukas.

Taileris ją apkabino ir dykumos sausio vėsa pasitraukė.

- Taip jau būna per susitikimus.

- Taip, bet nesitikėjau dėl to pasijusti tokia...

- Sėkminga, talentinga verslininkė, pati valdanti savo likimą?

Amelija atsiduso.

- Galvojau apie daugybę nepasisekusių santykių ir sparčiai artėjančią galimybę apsigyventi name su pulku kačių.

- Baik, - rūščiu balsu perspėjo Taileris. Jis pasisuko į ją ir kilstelėjo jos smakrą - pažvelgė į akis. - Tu nepakartojama. Graži, talentinga, tau sekasi... Bet kuris vyras jaustųsi laimingas tave turėdamas. Tiesiog dar nesutikai savęs verto.

Graži mintis, bet nepakeisi fakto, kad sulaukusi tokio amžiaus ji nevaisingai tebeieško to Pono Tinkamojo.

- Dėkui, Tajau, - nerūpestingai atsakė, apsikabino jį per liemenį ir prispaudė veidą prie švarko atlapo.

Jis laikė Ameliją tvirtai, smakrą padėjo jai ant viršugalvio. Jau šimtus kartų jie buvo taip stovėję. Bet šį vakarą viskas atrodė kažkaip ki-

taip. Amelija staiga pajuto po marškinius judančius tvirtus raumenis. Vyro odekolonas – toks pažįstamas, bet šią akimirką nepaprastai viliojantis, – pakuteno šnerves. Ji troško priglausti veidą jam prie kaklo ir įkvėpti jo odos kvapo. Paglostyti barzdos šerelius...

Amelijos skruostus lyžtelėjo karščio banga, ir mergina suprato, kad aplink kitoje vandens pusėje šokinėjančios liepsnos čia niekuo dėtos. kažkas šilto susirangė pilve, ji pajuto kylantį geismą. Gerai pažįstamas susijaudinimas, bet to niekada nebuvo jautusi Taileriui. Jis tik geriausias draugas. Ir niekas daugiau.

Bet šią akimirką troško daugiau. Troško, kad Taileris ne žodžiais, o rankomis ir lūpomis parodytų, kokia gražia ir talentinga ją laiko. Mintis labai pavojinga, bet Amelija nepajėgė jos nusikratyti.

- Prisimeni išleistuvių naktį?

- Žinoma, - atsakė ji ir atsitraukė pajutusi atstumo būtinybę, dėl vyro artumo gyslose kaito kraujas. Tos nakties ji niekada nepamirš. Jie iškentė šeimų šventes, tada išsmuko kartu į dykumą. Amelija nuvežė juos į patį miesto pakraštį, kur pagaliau pamatė žvaigždes. - Gėrėme degtinę ir nemigę visą naktį žiūrėjome į krintančias žvaigždes.

- Ar prisimeni, kokią sutartį tada sudarėme?

Amelija susimąstė apie tą naktį, bet dėl prabėgusio laiko ir išgertų apelsinų sulčių su degtine smulkmenos jau buvo išblėsusios.

Ji prisiminė, kaip abu kažką prisiekė susikabinę už pirštelių.

- Ką aš ten žadėjau? Neprisimenu.

- Prisiekėme, kad jei iki dešimtų metinių dar būsim nevedę, tai susituoksime.

- Ak, tikrai, - prisiminė Amelija. Būdami aštuoniolikos dvidešimt aštuonerius metus laikė beveik senatve. Akivaizdu, kad jei iki to laiko nesukurs šeimos, visos viltys jau bus prarastos. - Dvidešimt aštuoneri tikrai ne tokie baisūs, kaip tikėjaisi. Tebesijaučiu jauna, nors kartais būnu tarsi pats seniausias ir nuobodžiausias žmogus. Aš tik dirbu. Nepatiriu jokių nuotykių kaip kadaise su tavimi.

Taileris įdėmiai nužiūrėjo jos veidą, begalvodamas suraukė šviesiai rudus antakius.

- Ar šį vakarą esi pasirengusi nuotykiams? Garantuoju, kad pralinksmeši.

Amelijai kaip tik to ir reikia: nakties, iš kurios išeitų nuostabi istorija.

- Aš tikrai pasirengusi nuotykiui. Ką sumanei?

Taileris nusišypsojo ir paėmė ją už rankos. Prisilietimas nuvilnijo iki pat nugaros ir Amelija suprato, kad padarys, ko tik Taileris paprašys, kai jis šitaip šypsosi. Vaikinas priklaupė ant vieno kelio ir ji suprato, kad jis pareikalaus gerokai daugiau.

- Amelija, ar tekėsi už manęs?

1

- Amelija, - neatlyžo Greta, - juk nenulėkei tiesiog į Las Vegaso koplyčią?

Amelija giliai įkvėpė ir lėtai linktelėjo. Skrandis vertėsi kūliais, bet ji vis tiek gebėjo rasti žodžius.

- Nulėčiau, - prisipažino. - Detales prisimenu sunkiai, bet pabudau ištekėjusi už savo geriausio draugo.

- Palauk. - Negalėdama patikėti Bri tik skėstelėjo rankomis. - Ar tu tik ką pasakei, kad esi ištekėjusi? *Ištekėjusi?*

Amelija žiūrėjo į abi drauges ir bendradarbes abejodama, ar reikia pakartoti žodžius. Jau ir pirmą kartą juos išstarti buvo nelengva. Tiesą sakant, niekam nuo to laiko nebuvo garsiai

prisipažinusi. Kelios paskutinės savaitės atrodė tarsi miglotas sapnas, bet su Greta ir Bri, žiūrinčiomis taip, tarsi Amelijai būtų išaugusi antra galva, viskas staiga tapo realu.

- Aukštosios mokyklos susitikimas klostėsi ne taip, kaip planavau, - teisinosi ji. - Maniau, kad grįžti į Las Vegasą bus linksma, bet nebuvo. Visi bėgiojo aplinkui rodydami vestuvių ir vaikų nuotraukas... - moteris nutilo.

Tą naktį Ameliją labai prislėgė nelaiminga meilės istorija. Ji jau ištisą dešimtmetį eina į pasimatymus, bet džiaugtis nėra kuo - vien tik tokie *beveik, bet ne visai* svarbūs santykiai. Ir ne dėl to, kad nebandė: kartkartėmis užsidegavo, bet nesėkmingai. Amelija troško amžinos meilės, bet tokios rasti nepavyko.

Nepadėjo ir beprotiška karjera. Pastaruosius kelerius metus po koledžo atsidavė savo verslui *Svarbiausia gyvenimo diena*, kurį įkūrė kartu su partnerėmis.

Dirbti vedybų planavimo paslaugų įmonėje nelengva - daug streso, o jos darbas - maisto tiekimas - tikrai ne vaikų žaidimas.

Tarp patiekalų degustacijų, pasirengimo ir vestuvinių tortų pati vestuvių diena jai atrodė menkiausias sunkumas. Amelijai patiko dar-

bas, bet likdavo mažai laiko rasti meilę ir sukurti šeimą, kurios visada norėjo.

Jai tik dvidešimt aštuoneri. Nelabai dar senmergė. Bet nuvažiavo į tą susitikimą ir suprato, kad bendraklasės seniai sukūrė šeimas ir ją paliko dulkėse. Net keistuolis Deivas Siminsas atvažiavo su žmona, nors Amelija buvo tvirtai įsitikinusi, kad tas jau moters tikrai niekada nesusiras. Nebuvo lengviau ir sutikus tokį pat vienišų Tailerį. Jis nevedęs, nes pats taip nusprendė, keliauja po visą pasaulį kaip sėkmingas vadovas, per daug užimtas, kad rimtai įsipareigotų.

- Pajutau gailestį pati sau. Mano geriausias draugas Taileris vis nešiojo man gėrimus ir galų gale nusprendėme dingti iš vakarėlio ir pasivaikščioti Stripo bulvaru.

- Praleisk iki tos vietos, kur slapta susituo-
kei, - spaudė Greta.

Jos angeliškame veide maišėsi nuostaba ir piktdžiuga: smagu gyventi svetimą gyvenimą.

Amelija papurtė galvą.

- Viskas susimaišę, bet Taileris priminė tą kvailą priesaiką, kurią davėme išleistuvių naktį. Prisiekėme, kad jei iki dešimtų baigimo metinių dar neturėsime šeimos, susituoksime.

- Taip ir padarėte! - sušuko Bri, didžiulės merginos akys išsiplėtė dar labiau.

- Taip. - Amelija ir pati negalėjo patikėti, bet jie tai padarė.

Kai pabudo kitą rytą, didžiulis deimantas ant piršto ir šalia gulintis nuogas vyras patvirtino didžiausias baimes. Praėjęs vakaras - ne ryškus sapnas. Tai iš tiesų nutiko. Ji ištekėjo už geriausio draugo.

- Žinai, susituokėme juokais. Aukštojoje mums nuolat kildavo keisčiausių sumanymų. Manau, Taileris norėjo tik mane pralinksminti, pasiūlė tekėti tik dėl to, kad po susitikimo nesijausčiau tokia vieniša. Tą akimirką toks sprendimas atrodė tiesiog nuostabus.

- Visada taip atrodo, - pastebėjo Greta, tarsi turėtų kokios audringos patirties.

- Kokį, po velnių, gėralą ten gėrei? - pagaliau paklausė Bri, numetusi nuotakoms skirtą žurnalą, kurį vartaliojo norėdama suplanuoti savo pačios artėjančias vestuves.

- Kad ir kaip būtų, - tęsė Amelija tyčia nekreipdama dėmesio į Bri, - planavome vedybą anuliuoti, kai tik galėsime. Jis gyvena Niujorke. Aš - čia. Akivaizdu, kad tokia šeima ilgai netvers.

Netvers? Apie ką ji iš viso kalba? Aišku, kad nieko neišeis. Ji tiesiog ištekėjo už draugo iš mokyklos! *Tailerio*. Pažinojo jį iki pat panagių ir suprato, kad jis – ne šeimos žmogus. Per daug dirba, nuolat keliauja ir turi blogą įprotį kartkartėmis visai dingti nuo žemės paviršiaus. Amelija jį mylėjo, bet negalėjo pasikliauti. Ir štai. Ištekėjo už jo.

– Bet ir santuokos anuliavimo planas pasirodė ne toks, kokio tikėjaisi. Paaiškėjo, kad negali anuliuoti santuokos vien dėl to, kad ištekėjai dėl kaprizo. Gal Niujorke įstatymai geresni, bet jei ne, mūsų laukia rimtos skyrybos. Bet kokių atveju Taileris per daug keliauja ir neturi laiko pradėti procesą. Gavau iš jo vos kelias žinutes, kai buvo sustojęs Belgijoje, Los Andžele, Indijoje... Išvažiavusi iš Las Vegaso net telefonu su juo nekalbėjau.

– Kaip manai, jis tikrai toks užsiėmęs ar tavęs vengia? – paklausė Greta. – Situacija gali pasidaryti visai nemaloni. Negaliu net įsivaizduoti, kad permiegočiau su kuriuo nors draugu iš mokyklos laikų. Jei seksas būtų prastas, būtų sunku vėl į jį pažiūrėti. O jei geras... tada gal dar blogiau.

– Seksas buvo nuostabus, – prisipažino Amelija ir tuojuo užsidengė delnu burną.

Negi tikrai pasakė garsiai? Ji papurtė galvą. Žodžiai patys išsiliejo, nes tai tiesa. Taileris buvo pats dėmesingiausias ir talentingiausias meilužis, kokį tik ji buvo turėjusi. Vestuvių naktis tokia, kad penkios aršiausios konkurenčės pačios liko ryti dulkių. Ir Amelija nežinojo, ką ir galvoti.

- Tada gerai, - šyptelėjo Bri. - Pasakok.

- O, ne, - atkirto Amelija. - Ir taip per daug pasakiau.

- Gal jis vilkina laiką tikėdamasis dar kartą lyžtelėti cukriuko, - spėliojo Greta.

- Cukriuko neliko. Tai buvo vienintelė naktis ir abu tai žinome, - užginčijo Amelija, nors ir pati jautė, kiek tuose žodžiuose tėra tiesos. Ji troško daugiau, tik žinojo negalinti gauti. - Jis tiesiog užsiėmęs. Jis visada užsiėmęs.

Taileris aiškiai nesirūpino viską ištaisyti. Tose keliose žinutėse, kurias atsiuntė, patarė jai nusiraminti. Jei santuokos anuliuoti neįmanoma, skubėti nėra kur, juk Amelija nėra be proto įsimylėjusi ir netrokšta šią akimirką tekėti už ko nors kito, todėl nieko čia tokio. Taileris geriau nei bet kas kitas žino apie jos meilės nesėkmes ir numano, kad tokia tikimybė labai jau menka....